

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena
da vas zabavi i opusti, da vam vrati
osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira
ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo
ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA
Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM
Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI
Merilin Baron
BOTIČELIJEVA VENERA

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA
T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC
Gejl Mekmilan
FANTOM SA DALEKOG OSTRVA
Ketrin Mekdermot
BEG U PARIZ

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU
Džudi Rodžers
NJEN NAJBOLJI DRUG

Edicija: Balovi i krinoline

Džulija Keli
STRAST I PREDRASUDE
STRAST I OSEĆAJNOST

Nedostajao joj je u proteklih nekoliko meseci više nego što je ikome smela da prizna. Trebalo je da zna koliko je nerazumno što ga je poljubila. Ukradeni trenutak nije utolio njenu žeđ za doktorom Felousom, već samo nakratko nahranio njenu žudnju, dok se glad ponovo nije pojavila i postala nekontrolisana kao more pred oluju. Kasno noću, ležeći u krevetu, još uvek je mogla da oseti njegovu kratku kosu pod svojim prstima. Obrazi bi joj se zažarili pri samoj pomisli da su njegove usne na njenim. A ponekad, kada je očajanje postajalo isuviše snažno da bi mogla da ga ignoriše, zamišljala bi kako je te usne ljube sve niže niz telo. Iza zaključanih vrata svoje sobe prstima bi prelazila s unutrašnje strane butina, a zatim – ako bi se osetila naročito odvažno – uronila bi prste u guste kovrdže između nogu. Zamišljala bi njegove usne na tom mestu, njegove prste koji razgrću njene nabore i dodiruju je svuda gde njeno telo damara za njegovom pažnjom. Pa ipak je znala da se to nikada neće dogoditi. Doktor je bio isuviše pun poštovanja da bi se prema njoj poneo raskalašno.

STRAST I PREDRASUDE

Džulija Keli

*Posvećeno
Mojoj porodici*

Prvo poglavlje

Ako se od jedne dame očekuje da bude obrazovana, njena guvernanta mora biti još obrazovanija. Dama treba da je ljubazna, ali njena guvernanta mora biti slika i prilika ljubaznosti. Idealna guvernanta se ne izrujava niti se oglašava bez jakog razloga. Ona je oličenje pristojnosti i požrtvovanosti.

Vodič za guvernante gospođice Karington

Novembar 1856.

Elizabet se naglo uspravila u krevetu. Srce joj je divlje tuklo. Neko se nalazio u sobi. Jedno maleno plavušasto stvorenje držalo je sveću i zuri-
lo u nju preko ivice uzanog kreveta.

„Kasandra, šta je bilo?“, pitala je pod naletom straha, a ubrzo potom i olakšanja, koji su joj ubrzali krvotok.

„Džulijana je ponovo bolesna.“

Elizabet je pustila da joj glava još jednom padne na jastuk i zažmurila. Bože, samo da je snaga ne izda. Iako ih puno voli, ova deca će joj doći glave. Umreće od nedostatka sna. Sigurno je bilo takvih medicinskih slučajeva u istoriji.

„Ako Džulijana opet kašlje, ne mogu joj mnogo pomoći“, rekla je Elizabet, u nadi da će Kasandri to biti dovoljno da je ostavi na miru, ušuškano u toplom krevetu.

„Ispušta neke čudne zvuke“, nastavila je devojčica mirnim glasom. Kasandra je bila devojčica koja voli da ispituje ljude i postavlja malo više pitanja nego što to njena majka, gospođa Norton, smatra primerenim. Potpuna suprotnost svoje sestre, provodila je dane zaronjena u knjige i nema sumnje da će jednog dana gnjaviti tutore svog mlađeg brata da je uče grčki i latinski. Elizabet je obično blagonaklono gledala na Kasandrine ispade, ali bili su sitni jutarnji sati, a ovo je već treći put u tri nedelje da Džulijana ima nekakvu tajanstvenu tegobu. Bolest je svaki put zahtevala prilično angažovanje, a oporavak je bio kratkotrajan.

Pa ipak, Elizabet je bila zadužena za dobrobit ovih devojčica. Na njenom noćnom stočiću, ispod Tekerijeve knjige *Vašara taštine*, koju tek što je pozajmila iz pokretne biblioteke, nalazio se primerak *Vodiča za guvernante gospođice Karington*. Možda je nije čitala onoliko često koliko bi

to priželjkivale stroge sestre Karington, čija ju je agencija smestila kod Nortonovih, ali to nije značilo da ne zna napamet glavnu zapovest. „Prvu i najvažniju obavezu guvernante predstavljaju mlade gospođice koje podučava.“ To je, kao i duboka naklonost koju je osećala prema devojkicama, bio razlog što je pristajala da ponavlja ovu zamornu rutinu, koja je započela tačno šest meseci po rođenju naslednika porodičnog bogatstva Nortonovih, stečenog prodajom sapuna. Ako je za utehu, Džulijana barem nije bockala mladog gospodara Džordža niti ga na neki drugi način maltretirala iz ljubomore.

Uzdahnuvši, Elizabet je razgrnula plavi prekrivač i u zamahu prebacila noge preko ivice kreveta. Navukla je papuče, smeštene kraj noćnog stočića, i ogrnula očevu staru kućnu haljinu, koju je držala prebačenu preko donjeg kraja kreveta da bi joj bilo toplije. Prsti na nogama uvek su joj bili hladni, pa je dodatna pokrivka odagnavala hladnoću kada bi se termofor tokom noći smlačio.

Čvrsto je stegla pojas kućne haljine kad je Kasandra odskakutala iz sobe. Devojčica je svećom osvetljavala put kroz zamračenu dečju sobu, koja je bila Elizabetin dom u prethodnih šest godina. Ova soba, sa zeleno-belim tapetama i velikim erkerima koji su gledali na Onslou skver, biće središte njenog sveta dok Kasandra ne bude dovoljno

odrasla da podigne kosu u punđu i uda se. A onda će se Elizabet vratiti u *Agenciju gospođice Karington* kako bi negde drugde pronašla nameštenje. Tako je to sa guvernantomama, njihov životni put veoma je jasno predodređen. Nadziraće obrazovanje devojčice i mirno iščekivati njeno predstavljanje kraljici i prve balove. A onda, uz malo sreće, stići će joj bračna ponuda. Kada se pregovori oko sklapanja braka uspešno okončaju, guvernanta će spakovati svoje stvari i započeti novi, istovetni ciklus. Imena porodica će se menjati, ali ritam Elizabetinog života ostaće isti.

Ukoliko, naravno, ne ostane bez službe. I taj joj se strah uvek motao po glavi. Knjiga gospođice Karington jasno je stavljala do znanja da guvernanta nije gospodarica svog života. Morala je da bude savršena u svakom pogledu – disciplinovana, uzdržana i dostojanstvena – jer je u potpunosti zavisila od velikodušnosti ili gneva svog poslodavca. A sa Nortonovima čovek nikad nije znao na čemu je.

Elizabet je ušla u dečju spavaću sobu upravo u času kada je Kasandra svojoj sestri, koja je ležala u postelji, rekla: „Dovela sam gospođicu Porter.“

Džulijana je zastenjala, a Elizabet je položila dlanove na bokove i odmeravala situaciju iskusnim okom žene koja je već nekoliko puta prolazila sve to. Čitav prizor bio je dobro osmišljen, ali ne

i potpuno ubedljiv. Posteljina joj je bila zgužvana između nogu i obrazi su joj bili jarkorumeni, a opet – niti jedan pramen nije ispao iz njene uredne pletenice. Kao da joj sujeta nije dozvoljavala da se u potpunosti preda ovome što je Elizabet, na osnovu iskustva, smatrala pukom prevarom.

Ipak, obrazi su joj bili rumeni...

Postojala je stvarna opasnost od šarlaha i Elizabet je znala da mora obratiti pažnju na sve moguće simptome bolesti dok se ne pokaže da je uzbuna lažna.

I ne spuštajući pogled, podigla je ruku kako bi zaustavila srednje dete Nortonovih u naumu. „Kasandra, udalji se. Ne želim da se zaraziš onim što je možda oborilo tvoju sestru.“

Devetogodišnjakinja je, najbrže što može, potrčala na drugi kraj sobe i uzverala se na stolicu za ljuljanje, odakle je radoznalim plavim očima posmatrala šta se dešava.

Elizabet je položila dlan na Džulijanino čelo. Bilo je toplo, iako ne alarmantno vruće. Pa ipak, znoj se presijavao na njenim veđama i Elizabet obuze osećanje krivice. Možda je Džulijana zaista bolesna.

„Koliko dugo se osećaš loše?“, pitala je Elizabet.

„Još od večere“, prošaputala je devojčica.

Elizabet se namršti. Čitavu noć je provela sa devojčicama, osim onog jednog sata kada su im

služavke pomogle oko kupanja. Tada se zatvorila u svoju sobu, otvorila *Vašar taštine* i odlutala u svet nestašne, ali privlačne Beki Šarp. Beki je jako kratko radila kao guvernanta, *pametna žena*, i Elizabet je silno želela da dozna kako će junakinja romana dočekati najnoviji obrt sudbine, bilo da je dobar ili loš, jer je Beki bila odlučna da svoju budućnost nađe izvan zidova dečje sobe. Zvučalo je krajnje uzbudljivo i toliko daleko od istine.

Sudbina nije bila naklonjena nekome kao Elizabet Porter.

„Zašto nisi rekla ništa posle večere?“, pitala je Elizabet i palcem joj mazila čelo, trudeći se da joj olakša tegobe.

„Nisam htela da se ljutiš na mene.“

Neznatni drhtaj u Džulijaninom glasu ju je presekao. Možda je previše stroga prema devojčici. Ali imala je razloga da bude sumnjičava. Njena šticićenica je neretko glumila da je bolesna, što je zahtevalo da doktor Felous često dolazi u vizitu u kasne sate. I nakon svih tih noćnih vizita, dijagnoza koju bi doktor postavio bila je ista: akutni napad amaterskog glumatanja.

Prilikom poslednjeg takvog slučaja, Elizabet je prekorela Džulijanu zbog sebičnosti, jer doktor Felous ima mnogo ozbiljnija posla nego da ga ona uzalud izvlači iz kreveta u gluvo doba noći. Džulijana se jednom durila i cmizdrila kako je zaista

bolesna, da bi sutradan, nekim čudom, ozdravila baš u trenutku kada je njena majka kretala u posetu rođacima, porodici Brejtvejts. A Džulijana joj je, naravno, pravila društvo u gostima. Jedanaestogodišnjakinja je već pokazivala da odrasta u veštu manipulatorku – neka su nebesa u pomoći neženjama *mondenskog društva* kada bude debitovala za nekoliko godina. A neka su u pomoći i njenoj guvernanti do dana udaje.

„Džulijana, vreme je da spavaš.“ Elizabet je krenula da je ušuška. „Ako se i ujutru budeš loše osećala, poslaću Džeremija po doktora Felousa. Uverena sam da će i tvoja majka želeti da porazgovara sa njim.“

Otvorena pretnja visila je u vazduhu, ali se Džulijana nije obazirala na nju.

„Tako mi je hladno“, rekla je devojčica, dok su joj sićušno telo potresali drhtaji.

Elizabet su opet pohodile sumnja i krivica pri pomisli da postoji i najmanja mogućnost da je devojčica zaista bolesna. Oklevajući na trenutak, ona uhvati Džulijanu za ručni zglob. Jasno se sećala kako joj je, pre dve godine, doktor Felous pritisnuo dva prsta na zglob da joj pokaže kako se proverava puls. Elizabet načas podiđe jeza i ona pokuša da se usredsredi na ono što radi umesto da oživljava slatku uspomenu na dodir tog čoveka. Ipak nije mogla da ne pomisli na njegove žuljevite,

ali elegantne ruke. Setila se da se i tada pitala kojim li se sportom bavi, pa zadobija zadebljanja na vrhovima prstiju i žuljeve na zglobovima.

Elizabet odmahnu glavom. Nije trenutak da razmišlja o rukama doktora Felousa, niti o rukama bilo kog muškarca.

Usredsređena na zadatak, odbrojavala je Džulijanin puls, koji je bio baš kao što je doktor rekao da treba da bude: ubrzan i snažan.

„Reci mi šta te tačno boli?“, mrgodno ju je pitala Elizabet.

Devojčica se malo promeškoljila i iskrenula glavu u stranu, odbijajući da odgovori. Elizabet podignu obrvu. Ovo je ipak otišlo predaleko, bez obzira na to što su joj zubi cvokotali.

„Džulijana, veoma ću se naljutiti ako opet izmišljaš.“ I u tom času Džulijana se nagnula preko kreveta i ispovala po Elizabetinim papučama.

„To je odvratno“, oglasila se Kasandra sa svoje osmatračnice, više zadivljeno nego užasnuto. Eh, kamo sreće da je i Elizabet mogla da kaže to isto...

„Kasandra, pozvoni gospodinu Krejnu“, rekla je dok joj se stomak prevrtao od kiselog vonja koji je dopirao do njenog nosa. „Brzo, molim te.“

Kasandra je sišla sa stolice za ljuljanje i povukla dugački baršunasti kanap, nesumnjivo oduševljena što može da bude od pomoći.

Nekoliko trenutaka kasnije pojavio se batler, potpuno obučen, uprkos što su bili kasni sati. Mora da su gospodin i gospođa Norton još uvek negde u provodu. Bar neka sreća u nesreći.

„Gospodine Krejn“, rekla je ljupko, koliko žena koja je upravo ugazila u *večeru* može izgledati ljupko, „da li biste bili ljubazni da doktoru Felousu poručite da je gospođica Norton bolesna?“

Visoki, zdepasti čovek ju je prezrivo pogledao, jasno joj stavljajući do znanja šta misli o bolesnoj deci – pa i o njoj.

„Poslaću Džeremija po doktora Felousa“, rekao je batler. Zastao je i zalelujuao se, pa nije bila sigurna da li ima zdravstvene tegobe ili je ponovo kra-duckao alkohol.

„Da li su se gospodin i gospođa Norton vratili sa bala kod Klajvedonovih?“, pitala je ona.

„Nisu.“

„Onda ne vidim zašto bismo ih nepotrebno uznemiravali, pogotovo ovako dockan.“

„Jasno.“

„O, gospodine Krejn, možda bi dve služavke mogle da počiste ovaj nered. Pretpostavljam da jedna ne bi mogla da se izbori s tim.“

I, kao po signalu, Džulijana je ponovo povratila.

Elizabet nikada nije videla Krejna tako brzog i okretnog.

Uz kikut je istupila iz svojih papuča, svukla natopljenu posteljinu i uzela čisti prekrivač sa Kasandrinog kreveta. Sve što je mogla da uradi bilo je da Džulijani namesti ležaj da joj bude udobnije.

„To je moje“, rekla je Kasandra sa drugog kraja sobe.

„Obećavam da ću se postarati da ti se krevet ponovo namesti“, rekla je dok je ušuškavala Džulijanu.

Kada je Elizabet završila, zatekla je Kasandru kraj ivice Džulijaninog kreveta kako majušnim rukama grli bokal s vodom koji je obično stajao na stočiću u ćošku. Preko ruke joj je bio prebačen platneni ubrus. Zapravo, gotovo se vukao po podu. „Da počistiš povraćku sa svojih nogu“, rekla je malena.

Dirnuta, Elizabet je prihvatila ubrus i umočila ga u bokal s vodom. „Veoma lepo od tebe. Hvala ti.“

Kasandra namreška nosić. „Smrđi.“

Elizabet se osmehnu. „I te kako. Hoćeš li potražiti knjigu koju smo čitale, da probamo da zabavimo tvoju sestru dok ne dođe doktor? I kofu, molim te. Neophodna mi je kofa.“

Nekoliko minuta kasnije dovukla je stolicu za ljuljanje do Džulijaninog kreveta, ali ipak na bezbednom odstojanju, sela, smestila Kasandru u krilo i otvorila *Priče iz letnjikovca za devojčice*. Čitale su i čekale da doktor dođe, prekidajući

čitanje samo kada bi pacijentkinja morala da izbači sadržaj iz svog stomaka. Da Džulijana nije bila prikovana mučninom za noćnu posudu, čitav prizor izgledao bi čak idilično.

Ali ova deca nisu Elizabetina. Ponovo je osetila poznati, tupi bol koji joj je svakodnevno pulsirao u grudima. Kada je postala guvernanta, ponadala se da će taj bol jednom nestati. Umesto toga, naučila je da ga potiskuje, ali nije uspela da ga se reši. Porodica, dom, deca, sve su to stvari kojima ne može da teži. Nije želela da živi životom junakinje nekog uzbudljivog romana, zaista nije. Želela je ovakve tihe trenutke sa sopstvenom decom.

Potrudila se da odagna tugu koju je osetila. Stvari mogu biti mnogo gore. Nekada su i bile mnogo gore.

Pre gotovo čitavu deceniju, tokom prvog meseca njenog pojavljivanja u društvenim krugovima, neočekivano je ostala bez oca. Još uvek se sećala šoka kada joj je jedan od očevih poručnika rekao da je otac pao sa konja. Usledila je žalost za čovekom koji je u njenom životu predstavljao i majku i oca.

Nedelju dana zatim doživela je još jedan šok, možda i najveći od svih. Ispostavilo se da časni kapetan vojske, koga je njegova ćerka obožavala, nije bio toliko častan kada su u pitanju njegovi poverioci. Čim su poručnici spustili njegov

kovčeg u blatnjavu raku, njegovi krojač, mesar i gazda pokucali su Elizabeti na vrata sa računima u rukama, izrazili saučešće, a onda potegli pitanje očevih dugova.

A tu su bile i priznanice od gospode koja su joj rekla da je njen otac bio dobar u kartanju. Pa ipak, niko ne pobeđuje svaki put, rekli su. Jedina razlika između ovih ljudi i trgovaca bila je odeća koju su nosili, kao i činjenica da su se pojavili u vreme predviđeno za posete.

Kapetan Vilijam Porter svom je siročetu ostavio dve stotine funti i godišnji prihod od dvadeset funti. Elizabet je skupila njegove račune, otplatila i isplatila dugove do u poslednju paru. Sve ju je koštalo mnogo više nego što je bila spremna da prizna.

Pošto je mogla da računa samo na svoju pamet, preostalo joj je da nađe posao ili da umre od gladi. Zato je donela odluku. Odabrala je da preživi i prihvatila je službu kod mesne otmene leđi, da podučava njenu četrnaestogodišnju ćerku, iako je sama bila tek tri godine starija od nje. I tako je postala guvernanta.

Proteklih devet godina Elizabet nije napravila nikakav pomak – više nije bila dama kakvom su je oblikovali obrazovanje i odgoj, ali ni obična sluškinja. Nije pripadala svetu otmene gospode, ali ni svetu posluge. Njen svet bila je dečja soba u

kojoj je podučavala, spavala i obodovala u samoći. Snovi o životu drugačijem od postojećeg samo bi joj nanosili bol. Upravo iz tog razloga mora da obuzda uzbuđenje koje oseti svaki put kada šalje Džeremija po doktora Felousa. I pored sveg razuma koji ju je krasio, to joj nije polazilo za rukom.

Doktor iz Edinburga bio je privlačan muškarac kratke tamne kose – što nije bilo moderno, ali je bilo praktično. Imao je bistre smeđe oči i nasmejane i vesele usne. Kada bi ga kakva medicinska dijagnoza uzбудila, poskakivao bi na prstima. Iz usta bi mu tada potekla bujica reči na latinskom, sve dok ne bi naglo zastao, pocrveneo i objasnio joj o čemu tačno govori. Bili su to trenuci kada bi joj srce u grudima zaigralo.

Doktor Felous bio je potencijalno opasan čovek. Nije bio lukav i šarmantan kao bradati muškarci sa brižno nauljenim kosama, kakvi su dolazili u posetu gospođi Norton dok joj je muž bio na poslu. Bio je ljubazan i pronicljiv, snalažljiv i nikada snishodljiv. Bio je ona vrsta muškarca sa kojim bi Elizabet mogla da zaboravi na sebe. Ali guvernanta nikad ne sme da se prepusti, ma koliko to želela.

Zaista opasan čovek.

Uzdahnuvši, ona pogleda u knjigu u svom krilu i shvati da je stigla do kraja poglavlja. „Džulijana, hoćeš da ti pročitam naredno poglavlje?“

Devojčica slabašno klimnu glavom i sklopi oči. Elizabet požele da i ona može učiniti isto to.

* * *

Doktor Edvard Felous protegnu vrat u krutom okovratniku i pokuša da umiri uzbuđenje. Teško da bi iko bio srećan što ga u gluvo doba noći dižu iz kreveta, ali sa njim to sada jeste bio slučaj. Videće *nju*.

Sledio je batlera Nortonovih uz već poznato stepenište i niz dugi hodnik. Bio je to uobičajeni put kojim se kretao već nekoliko puta u poslednjih nekoliko nedelja. Trebalo bi da mu je već dozlogrdilo, ali na njegovom licu titrao je osmejak.

Krejn je otvorio vrata i svetlom lampe obasjao zamračenu dečju sobu. Kroz otvorena vrata, koja su vodila u spavaću sobu, kraj postelje gospođice Džulijane video je Elizabet Porter sa gospođicom Kasandrom u krilu. Udahnuo je oštro i čvršće stegnuo ručku svoje doktorske torbe.

Nosila je kućnu haljinu boje vina, koja bi više pristajala muškarcu nego ženi, ispod čijih revera je provirivala bela spavaćica sa malim, vezenim ukrasima. Njena duga kosa bila je skupljena u debelu, tamnu pletenicu koja joj se spuštala niz leđa, tako da su joj samo šiške bile slobodne. Društvo možda više ceni plavuše tananog struka i blistavo bele

kože, ali za njega je gospođica Porter najlepše stvorenje koje je ikada sreo.

A to je predstavljalo deo problema. Ona nije bila samo žena, već nešto onostrano, što je poslato da ga muči svaki put kada je dolazio u vizitu porodici Norton, jer nije smeo da je dodirne.

A na to ne bi smeo ni da pomisli, jer je odbrojao mesece do putovanja u Ameriku, gde ga je čekala teško stečena stipendija za koju se spremao čitavog života. Trebalo bi da lagano pripremi svoju ordinaciju u Londonu za zatvaranje, da se pozdravi sa pacijentima, izuzev onih najosetljivijih. Umesto toga, gnušao se oprostaja od bilo koga, jer bi to značilo da više nije lekar porodice Norton, pa bi tako ubio svaku nadu da će je ponovo videti.

Gospođica Porter je podigla pogled sa knjige koju je čitala. Treperava svetlost lampe osvetlila je njene podočnjake, ali mu ona ipak uputi osmejak.

„Doktore Felous“, rekla je i ustala, lagano spuštajući usnulu gospođicu Kasandru na svoje mesto, u stolicu za ljuljanje.

Doktor je tada spazio stopala gospođice Porter. Bila je bosonoga.

„Gospođice Porter“, rekao je Edvard i progutao knedlu. Nije mogao da se seti kada je poslednji put video bose noge neke žene, a da to nije njegova pacijentkinja. Nije to bio neki posebno zavodljiv

deo ženskog tela, ne poput kosine lista ili zavojite linije donjeg dela leđa, ali njeno boso stopalo bilo je potpuno erotično.

Edvard treskom zatvori vrata toj ideji. Očajnički pokušavajući da skrene misli, primenio je pouzdanu tehniku.

Kosti stopala se sastoje iz tri dela: tarzusa, metatarzusa i falange.

„Kako nam je pacijent večeras?“, upitao je kada je dovoljno ovladao sobom. Latinski jezik može tako delovati na čoveka.

Gospođica Porter je skrstila ruke preko grudi i pogledala dole u devojčicu. „Ovog puta imamo nešto novo. Gospođica Norton povraća.“

Pogledao je u njene bose prste i progutao knedlu. Ponovo.

Tarzalne kosti su – šta su tarzalne kosti? Kako ne možeš da se setiš toga? Ti si lekar.

„Da li to objašnjava zašto večeras ne nosite papuče?“

Ona izvi usta. „Bojim se da ste propustili jedan prilično snažan napad.“

Tarzalne kosti se sastoje od kalkaneusa, talusa, kuboida, navikulara i prve, druge i treće klineaste kosti. Idiote jedan, diši.

Odložio je doktorsku torbu na komodu i otvorio je. „Da li je gospođica Norton ustajala iz kreveta?“